

Charita dělá jiné
lidi šťastnými
a nebojácnyými

V Chuang-tzu,
Nanhua Ching, nebo
v autobiografii Chuang-tzu,
je příběh o Chuang-tzu,
který srovnává moudrost
dvou mužů.
Jsou jako malý ptáček
a pták Roch.
Ten malý ptáček uletí
každý den 2 km
a pije dešťovou vodu
z malých kaluží.
Z kaluží okolo silnic
si dá hlt nebo dva
blátivé vody.
Naplní si žaludek,
a velice spokojen,
letí zpět domů.
Švitoří a vesele rámusí,
hrdě si prozpěvuje
a ruší své sousedy.
Hádá se se svými sousedy.
Nezná svět Rocha
(velkého ptáka).
Roch může létat
několik tisíc mil.
Když letí, vzlétá z vysokých
kopců, kde nejsou
žádné překážky.
Když jednou mávne křídly,
uletí míle.
Zatemní slunce a
rozvíví mraky.
Co to udělá s malými ptáčky?
Ti jsou odfouknuti stranou.
Každý malý ptáček má
strach, když se má uhnout.
Kdyby tito malí ptáčci
slyšeli příběhy o Rochovi,
zeptali by se,
proč vydává tolik úsilí,
aby letěl tak daleko?
„Já letím 2 km,
napiji se trochu blátivé vody,
a šťastně se navracím domů.“
Pokud se netrénujeme,

abychom měli
vznešené myšlenky,
pokud po nich nepraháme,
pak je nikdy nebudeme mít.
Proto rčení,
„Chce-li se stát někdo
Buddhou,
může to trvat věky.“
To je taky pravda.
Některým lidem se zdá
těžké zbavit se
svých předsudků,
utkvělých představ a názorů.
Drží se svých názorů.
Ať jsou jejich zvyky
jakékoliv, pěstují je.
Netouží je změnit,
přestože vědí, že by měli.
Vědí, že by to bylo dobré,
nicméně, nechtějí se změnit.
Jejich tvrdohlavost
ubližuje jen jim samým.
Co není dobré pro nás,
nebo ubližuje ostatním,
bychom měli změnit.
Toto je tak dobré,
jako pomáhat ostatním.
Je to také charita.
Nabízíme štěstí
a pocit beze strachu.
Zasloužit se o to, že se budou
ostatní cítit pohodlně a
nebudou mít strach, nebudou
smutní, to je také charita.
Pokoušíme se, jak můžeme,
učinit ostatní šťastné.
Je jedno, zda to dává smysl,
nebo ne,
my víme, že dává.
Pak, po těžkém životě
zemřeme.
Když nadejde čas,
naš obličej zvrásčí,
naše zuby vypadají,
záda se shríbí,
a pak odejdeme.
Jaký to dává smysl?
Jakkoliv dobrý jste člověk,
jakkoliv úžasné věci
jste udělali,

i když jste velký generál,
nebo nejvyšší král,
za chvíli skončíte
v hrobě.
Nedává to smysl, co?
(Ne.)
Proč se potom ptáme,
zda to dává smysl nebo ne?
Tento svět je stejně
nesmyslný.
Je to tak? (Ano.)
Nemusíme tedy vůbec
uplatňovat naše ego,
a říkat, že pro naše činy
je důvod,
a pro vaše není žádný důvod.
Není to nic velkého.
O nic skutečně nejde.
Nám, kdo praktikujeme
Metodu Quan Yin
to dává trochu smysl.
Proč? Víte proč?
Protože, když praktikujeme
Metodu Quan Yin,
zjistíme, že svět nedává
žádný smysl.
V tom to dává smysl.
Když Šákjamuni
opustil svůj domov,
také to bylo jeho rozhodnutí.
Věděl, že o jeho manželku
bude postaráno.
Jeho rodiče
budou mít následovníka.
Trůn nikdy
nezůstane prázdný.
Ano?
Když tam nebude tato osoba,
bude tam jiná,
Na trůně se dobře sedí.
Každý by to rád zkusil.
Trůn by nezůstal prázdný.
Šákjamuni si zvolil,
že se stane mnichem,
ne proto, že by nebyl dobrý
syn, ale chtěl udělat něco
mnohem důležitějšího.
Nechtěl jen vládnout zemi,
a starat se o rodinu.
Lidé po celém světě

dělají tyto věci.
Mnoho lidí dělá tyto věci.
Bude jedno, jestli to bude
bez Něho.
Ženy všude na světě
dělají domácí práce.
Bude to nějaký rozdíl,
když tam nebudu?
Jistě se za nás najde náhrada.
Jen se obávám, že nikdo
nemůže nahradit Mistra.
Kdyby mě mohl někdo
zastoupit, bylo by to mnohem
snazší. Mohli bychom se
vzájemně zastoupit.
Mohli bychom se
některé dny vystřídat.
Pak bych si mohla
odpočinout. Vy máte směny,
jako členové ostrahy,
ti slouží jednou za 2-3 dny.
Ale já musím sloužit
každý den.
Kdyby to bylo na vás,
nezvládli byste to,
kdybyste měli dělat
každý den stejnou práci
bez vystřídání.
Například, kdyby naši rodiče
zemřeli, někdo jiný
by se o nás postaral.
Můžeme žít v sirotčinci.
Když zemře prezident
nebo král, někdo nastoupí
po něm.
Když zemře Mistr,
nemusíme najít
jiného Mistra.
Je to jiné.
Někdy toho mám
tolik na práci.
Můžete si myslet,
že mám dva dny odpočinek,
ale není to moc odpočinek.
Přicházejí faxové zprávy.
Nové zprávy přicházejí.
Děje se tolik věcí,
že nemohu nikdy odpočívat.
Dokud svět nebude
odpočívat, já nebudu

odpočívat, ať se schovám
kamkoliv. Je obtížné
opravdu odpočívat.
Ale úkoly, které nejsou vidět,
tlak, neviditelný tlak,
ať jsem kdekoliv,
nemohu tomu utéct,
ledaže bych se o to už
opravdu nechtěla starat.
To bych mohla udělat,
ale je to těžké, protože Bůh
to někdy zorganizuje,
Buddhové ze všech směrů
něco požadují.
Když jednou něco slíbíme,
není snadné vzít to zpět.
S Bohem a Buddhou
nežertujeme.
Přesto, po té, co jsem něco
vzdala, dostala jsem vše.
Mám víc,
než jsem měla před tím.
Všichni se chtějí
stát Buddhou,
rychle, jak je to jen možné.
Ale nebyli byste schopni
vydržet úroveň Buddha,
zkoušky buddhovství.
Nebud'te tedy netrpěliví.
Je lepší postupovat pomalu.
Jen co se chceme
stát Buddhou, přijdou potíže.
Praktikujeme-li duchovně,
stále jsme vlídní,
denně meditujeme, přirozeně
se staneme Buddhou.
Všichni, kdo mě následují,
je pro ně nejlepší relaxovat.
Relaxovat, relaxovat.
Jenom pokračujte.
Buddhovství přijde
automaticky.
Bez ohledu na to co děláte,
toho nemusíte dosáhnout.
Žádný nátlak, ani horlivost
vás nedovede k Buddhovství.
Dělejte věci přirozeně,
ale nespěchejte.
Zlatý prach je velice vzácný.
Ale dáte-li ho blízko očí,

poškodíte je.
Když vaříte rýži,
je-li téměř hotová,
přikryjete hrnec pokličkou,
a ona časem dojde.
Zvedáte-li pokličku,
abyste se podívali,
a díváte se, že ještě není
hotová, určitě nedojde.
Pára unikne,
a rýže nebude dovařená.
Pokaždé, když mě vidíte,
je nejlepší, když
zapomenete na všechno.
Jen tak ode mne dostanete
to nejlepší.
To vám zaručuji.
Přijďte, a dívejte se na mne
jako na dobrého přítele.
Je v pořádku si myslet, že
navštěvujete žijícího Buddhu.
Jenom nic neočekávejte.
Dostanete to přirozeně.
Jste-li příliš netrpěliví,
vybudujete si kolem sebe
zeď, která bude bránit
požehnání, aby prošlo skrz.
A pokud projde,
nebudeme o tom vědět.
Pak si budeme stěžovat,
že jsme nedostali požehnání.
Jistě se stanete Buddhou.
Budete vysvobozeni,
po zasvěcení.
Nemůžete utéct
vysvobození.
Pamatujete si ten příběh
nebeské matky?
Vyprávěla jsem vám
příběh
o Rámakrišna Mahariši?
On měl manželku.
Vzpomínáte si?
Jeho žena byla taky
velice osvícená.
On taky. Ano?
Pak její manžel zemřel.
A ona zůstala sama.
Cítila, že je od tohoto světa
naprosto oddělená.

Chtěla odejít se svým mužem.
 Nechtěla už v tomto světě zůstat.
 Nebyla v depresi, jako lidé, kteří pocítují hluboký zármutek a chtějí spáchat sebevraždu.
 Jen cítila, že do tohoto světa nepatří.
 Neměla práci, žádné závazky a žádný důvod zůstat v tomto světě.
 Chtěla odejít se svým manželem.
 Víte, že je snadné pro duchovní praktikující zemřít?
 Pamatujete si, že když měl Šákjamuni zemřít, mnoho arhantů (vysoce osvícení svatí) se upálilo k smrti plameny samádhi (mystický oheň, který čistí síly).
 Oni meditovali, a dosáhli nirvány.
 Byla to jejich vlastní vůle, ne sebevražda.
 Bylo pro ně snadné žít nebo umřít, jak si přáli.
 Mohli okamžitě odejít.
 Bylo to velmi snadné.
 Bylo pro ně opravdu snadné odejít, když to chtěli.
 Pamatujete si na ten příběh o Šákjamuni Buddhovi a jeho arhantech?
 Když Ho někteří z jeho následovníků viděli umírat, také nechtěli zůstat.
 Meditovali a odešli.
 Vzpomínáte si?
 Četli jste o tom?
 Pokud ne, pak si to přečtěte, až se dostanete domů.
 Této nebeské matce tedy, chyběl manžel.

On byl také její Mistr.
 Byl jí manželem i Mistrem.
 Jelikož byl její manžel také jejím Mistrem, chyběl jí dvakrát tolik.
 Její truchlení způsobilo, že chtěla jít s ním.
 Dosáhla nirvány.
 Ale její manžel se vrátil v nadpřirozené podobě, a řekl jí:
 „Ne, ty nemůžeš ještě odejít.
 Něco pro mne ještě musíš udělat.“
 Vzpomínáte si?
 Ona pak svému muži řekla:
 „Ale já nechci zůstat.
 Nemohu zůstat.
 Nemám důvod zůstat.
 Nemám žádné závazky, nic mě ke světu nepoutá.“
 Manžel jí okamžitě obdaroval krásným dítětem, nejkrásnějším dítětem.
 Dal jí ho a řekl:
 „To je pro tebe.“
 Ona dítě neporodila, ale její sestra.
 Dítě se narodilo u ní doma, a zůstalo s ní více než 10 let.
 Dalo jí důvod zůstat v tomto světě.
 Nesmírně to dítě milovala.
 Bez ohledu na to, jak špatně se choval, nebo kolik potíží jí každý den způsobil, tolik ho milovala, že nemohla odejít.
 Kvůli tomu dítěti zůstala v tomto světě, protože ho milovala.
 Neměla touhu zemřít.
 Stejně je to s námi.
 Láska k našemu manželovi, manželce, milovaným nebo dětem, nás nechá žít den za dnem.
 Je to tak?

Jinak, bychom zjistili, že je svět bezvýznamný.
 Takže když jí její manžel, který byl i jejím Mistrem, dal to dítě a řekl:
 „Toto je Mája.
 To dítě je Mája, která tě přiváže k tomuto světu, a dá ti důvod zůstat.“
 Musí to ale být zařízené Buddhym a Bóddhisatvami.
 Není to něco, co můžete udělat sami.
 Je to někdy velice obtížné hledání.
 Nalézt důvod zůstat v tomto světě je obtížnější, než dosáhnout buddhovství.
 Chceme-li dosáhnout buddhovství, můžeme toho dosáhnout vlastní vůlí a silou, pokud se soustředíme, a najdeme správnou cestu.
 Ale není snadné najít máju.
 Nemůžete ji najít snadno, když jste duchovní praktikující.
 Mája uteče.
 Je obtížné se s ní spřátelit, a udělat si z ní kotvu, nebo, aby vám dělala společnost.
 Není snadné najít důvod k pobytu v tomto světě.
 Proto jí dal manžel Máju.
 Sám žádnou nemohl najít.
 Když později chtěla opustit dítě, nemohla.
 Bylo to zařízeno Nejvyšší Silou.
 Jen tak byla ona, její mysl a srdce, svázána s tímto světem.
 Rozumíte?
 Je to jako loď bez kotvy, která nemůže

zakotvit u pobřeží.
Plula by do oceánu,
stále by cestovala.
Jinak,
bez jakéhokoliv připoutání
se cítíme velmi prázdní.
Není to tak, že bychom
se nudili, nebo byli ohledně
světa pesimističtí. Ne.
Jen se cítíme odděleni.
Můžeme kdykoliv odejít.
Bez jakékoliv odpovědnosti.
Žádný pocit odpovědnosti,
žádný pocit viny.
Nic nemusíme dělat.
Víte, jaký je to pocit?
Ne? Ano?
Znáte to?
(Ano.) Je to skvělé.